

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Šarbová

ROŽENA WALTERHOVA:

ZIMA.

Za včelkou včelka sněhová se ve zmlklý kraj sklápá!
A včelino -- včelino zubů, střísky chat, pole, lada.

Přelha tak náhle, pozvána -- to bílá náda paň!
že mrazem včelino žetlem zít včel! i vo smutné stráně.

Na místě květu rázcových a opojnou -- mlhu včel, dnes bílé včelky sněhové jak vítězové trůní!

Kam zrak dohlédne snih a snih, už smutný kraj po kraji, jen hejna vran ten ruzí klit, jež v polích přelétáji.

A miliony hvězdiček po polích, na sněhové, a vsude znít, že už zle je tu jani mrazu bláh!

A v zimující přírodě -- v ty ztichlé háje, lada -- se tělostný snih sypá dál -- a dál paná a paná --

NOVÝ ROK.

Zase jeden rok vplynul do minulosti a zase nastupce jeho, nový, naplňuje nitro naše sladkou nadějnou touhou po lepším a šťastnějším žití, nežli nám mnohým poskytl rok právě uplynulý. Naděje jest moena naše těšitelka, jež nás pobádá k vytrvalosti a posiluje v práci, mnohdy naše síly promáháji. Nebýtí této moena těšitelky, mnohá a mnohá z nás by málo vykolala, neboť ona jest vzpruha, která nám dodává síly, často až nadlidské. Jakmile však nás opustí, klesáme v malomocnost, energie mizí, tělo ochabne a stáváme se netečními.

Naděje, tato moena těšitelka zachránila již mnoho lidí před zoufalstvím. Člověk, který, byv postřen krutým neštěstím v rodině, obehodě neb jinak, uchlýl se k naději, že zase se věci obrátí a bude dobře, vysel z věcí ohrohu vítězně. Ten však, který se vzdal při proum nátlaku, spouštěje se udáje, záhy v boj podleh.

Kojme se naději, že tento nový rok nám všem přinese spokojenost a vynahradí nám to, o co jsme byli v minulém roce zkráceni.

Kojme se též pevnou nadějí ve vítězství Česko-Slovanů, a zvláště kojme se naději, kterou současně podpiřejme silou amerického dolaru ku dosažení české samostatnosti. A bude-li toho dosaženo, tož bude dožadista tento rok šťastný pro nás všechny.

NA ROK 1917.

Prejeto-li sobe dobreho zdravi? Jezte mene, a dychejte vice. Mluvte mene, a myslete vice. Jezdete mene, a chodte vice. Sutte se mene a koupajte vice. Trapte se mene, a pracujte vice. Zkajte mene, a darujte vice. Kazejte mene, a skutku vice.

PRISPEVKY PRO VALKOU POSTIZENE KRAJANY:

Celkem odevzadáno C. N. 8. 808,30
Minule oznámeno 10,00
P. Karolina Troubová, Florenee, Neb. 25
Paní Anna Jusková, Sioux City, Iowa 25
Celkem na novo \$10,50

Čtená paní Šehatřanskova! Přiměte vřelý dík za zasláné písmo, což to velice chutné ořísky a medovina se, že je Mexikáni sbírají. Uvěřte vám, jáhoť i et, váš rodině šťastný nový rok a bude nás velice těšiti, když si častěji vzpomeneš dopisem na naši hlídku.

Čteně slečno Marii Mikové, vrtulnice na piano v New Yorku, srdečně děkujeme za laskavou vzpomínku zasláním právě české pohlednice s přáním a přejeme čteně slečno zdraví a úspěch v učebnickém jejím povolání v tomto novém roce.

Těž srdečný dík máj platí čteně paním Anně Kulkové a Marii Skudové za krásný dárek, jež bude vždy milou ná upomínkou a ději vám všem štěstí a zdraví v tomto novém roce.

A zároveň vám tím platí máj srdečný dík, jež mne potčili projevem přátelství, kterého si nad míru vážím. Ještě jednou vřelý dík všem a přáním zdraví a štěstí všem příspěvatelkám, čtenářům a čtenářkám tohoto listu.

LAKOMSTVÍ A MARNO-TRATNOST.

Co jest horším zlem, lakomství nebo marnotratnost? Myslí, že není jedno lepší druhého. Pramen obého byl snad dobrým. Lakomství, spornost, marnotratnost, štěstí, a u obojho jest nejčastěji i konce podobný. Marnotratník i lakomec umírá na slámu. Není to frázi jen, nýbrž bohužel, přecasto smutnou pravdou. A život -- přecházející tento konec? Starosti má jeden, starosti má druhý, tento, poněvadž jeho jméni nikdy nevystačuje, jelikož dříve nebo později prostředky k životu marnivému dojdou; onen, proto že nikdy nemá dosti, aby vyvážil obavy, nedůvěru a strach před ztrátou nastrádaného.

Kdosi učinil velice trefně při rovnání. Právě: "Lakomec hromadí peníze a statky zcela bez účelu a marnotratník má učený, tečný požitek ze svého." Lakomec může, ale nechce -- marnotratník by rád, ale nemůže; dělá si přátely, již horší jsou protivník. Onoho mučí touha stále přijít dále -- tohoto lítost, že už je tak daleko.

Není tomu tak? K jakému cíli směřuje hrabivost? Zanechat světa, totiž svým dědicem co možná nejvíce? O, ne! To by bylo ještě cílem, několi podivným. Válek on myslí v první řadě na sebe. Nepřeje si nebo jiným a sama myšlenka, že co je nyní jeho, bude někdy nepochitelně jiného, mučí ho strašně. A kdyby paní smrt tak neočekávaně nepřišla -- neví se, co by mnohý lakomec se svým jménem počal.

Nezřídka se stává, že u svých pokladů zemrou hladem. A proč umí marnotratník svým majetkem. On nemá radosti z peněz, nýbrž prostě z rozhazování jich a na konce má tolik vážného prospěchu ze jméni svého jako lakomec. Obě tyto ohavné vlastnosti jsou zdraví škodlivy. Kdo nepřeje si ani najist, brzy toho bude litovat. Ale tentž osud stihne toho, kdo více než záhodno a prospěšně jídla a pítí etí.

Lakomec není marnotratnost, přičemž vysoká marnotratník není marnotratník. Proto střední cesta jest ta nejlepší.

Veliká enost jest šetrnost a lidé, kteří umí šetrně včelky dodělávat se úspěchu.

Šetrně, avšak nelakotit! Zajíste obdivuhodná je dobročinná mysl. Mnoho dobrých skutků doplnila štěstí! Máme být štěstými, aniž bychom byli marnotratnými; znáti pravou míru a být rozváznými. Kdo miluje pořádek ve svých domácnosti, kdo umí šetrně, ten může jít ve svoji štěstí dále, než by kdo uvěřiti mohl, ku své druhé radosti.

Anna Jusková, Sioux City, Ia., 26. prosince 1916. -- Čtená paní poradatelko! Přiloženě zasílám vám \$200 jako předplatnu na "Pokrok", kterýžto časopis velice se nám zamlouvá, a dále 250 jako příspěvek ve prospěch ubohé české vlasti. "Pokrok" ptají hojně nových předplatitelů, neboť jest to výborný časopis a plným právem zaslouží si přízní všech krajanů. S přáním všem radostného a úspěšného nového roku, zůstávám vaše horlivá čtenářka.

Čtená přítelkyně! Přijměte vřelý dík za zaslání a za příspěvek pro třetí krajany, jakož i za přání. Přejeme vám zdraví a štěstí v tomto novém roce. V úctě
Poradatelka.

Vilma Veselá, Omaha, Neb. -- Čtená poradatelko! Tak už máme po presidentské volbě. Politické vlny se stáží. Někdo má v úboho lehoť kapou, jiný opět těží -- dle toho, kdo vyhrál; neb prohrál; neb dle toho, mnoho-li vlnil sta politiky. Demokraté se radují, že Wilson byl opět zvolen a repu-

blíkané jsou ovšem zklamání. Do stane-li se tam, dobrý člověk, myslím, že na tom tak mnoho nezáleží, jest-li demokrat anebo republikán. Byli jsme již tolik roků pod jhem republikánské vlády, že jsme chtěli zkoušet opět demokratickou, ale myslím, že jest to asi šest jednolho, a půl tuetu druhého. Víme, že at se tam dostane kterýkoliv, žádný nám nenaplní žaludku ani kapsu. Každému se nikdo nezachová, ačkoli co mě se týče, raději tam vidím Wilsona, nežli Hughesa. President a nořinář by si tak mohli podávat ruce, neboť kdyby měli tančit dle toho, jak jim kdo chce hrát, neumožni by nikdy jednat dle svého vlastního přesvědčení. Napíše-li novlář pravdu, je zle! Píše-li nepravdu, a mně to právě nelehota, je teprve zle, několi nikdo neběže ohledu na to, že zpravodaj není vždy přítomnou, kde se co stane a že dostane zvěstím zpráv z druhé ruky a ošklivě je tak, jak mu byly podány. Ale to nic, neboť nemůže-li o mně psát dobře a vychvalovat mě do nebe, ať toho zasloužím nebo ne, nebudu jeho noviny číst. O jiném jim napíše celý sloupec a o mně ani zmínky. Ubohý novinář! A ubohý prezident. Jeden jej etí, protože Spojené Státy ušetřil vlády a jiný mu opět zazlívá, že je do války nezatáhl. Jsem nepřítelkyni války, ale když už v Evropě válka hádi, doufám, že ostatní vytrvají až Německo dostane na frak, že mu navždy zajde chut' válet. Německo vždy utiskovalo ne-milosrdně český národ, ale nejen od Německa, ale i od jiných národů byli Češi vždy odstraňováni a pamatují se, že asi před rokem česť zdejší anglický deník se vyjádřil velmi příznivě o Česích, jež nazval "Bohyně". A takový člověk se chce rovnat vzdělávaným lidem. Myslím, že, kdo dávká jakémukoli národu nepřátel' takové prezdivky, není vůbec ani v lidizkou vzdělání. A nejen od zdejších českých děvců jest to slovo umoholovité slyšela. Nevím, zdali jsou skutečně zdejší dívky tak nevědomé, aneb zdali je takové prezdivky těší. Zajisté, že to slovo musí urazit každého Čecha, ale to neurazí. Kdyby jim někdo mluvil seba horšiči jazy, odpovědi. Ano, prosím, to jsem já, a marnotratník je někdo "Bohyně", přívědek, že ano. Můžeme se potom divit, že nás tak lidé nazývají, když se tak sami nazýváme? Jsem v Americe rozená, ale když-li to slovo slyším, jsem ihned na zádech bože. Co se stalo s naší Otupalíkovou a Vitruviovou, že nepřišou? Toto, nepřišle, ale brzo do Hlídky, přijdu vás osvětlit a dozvíte se přičinu. Nebo snad jste půbe zaměstnána břířním hub? Také jsem byla letos s mojí sestrou na houboch, a houby jsou také příměly. Doud jsem nikdy houby neměla, což je škoda a těšila jsem se narámno, jak to bude pochoutka, totiž je jst, a ne sládat, neboť Marie ne upřisovala, že to není žádná legrace sbírat houby a střežiti ahych si nově, neboť a nestrojila se jako na poselství, háto přý bude a satstvo přý svých zkařila. A v neděli ráno v pět hodin at vstávám. Víme, že jsem vstávající a ty nejste příliš lehoť přítelkyně, tak si utáhnu hlídku, at na tobe neumím čekat" narizovala jest. Zdálo se mně, že sotva začínám spát, když hlídku počal zvonit. Ačkoli se mně nechtělo a postele a nevráto, i bych byla hlídkou ráno vyhodila, přece jsem se vyskrábala a postele a dala se dš strojiti. Prohlížela jsem, co bych na sebe měla dát, ale nemohla jsem, ani naléti co by se mně hodilo. Doleho satstva bylo škoda, na houby a obnosovni, co by se hodilo pro sbíráni hub, opět se rohořilo, je v něm po káře. Poskej, myslím si, vezmi sebou velkou cestěru, nějaké staré krápy a sta-va kabát do doste k tomu ručiči a měšci. Na tam přijdem uatá, tu si zastěru a přes ut dořovny nabat, přisázi střežiti a houby připravena. At budeme hotovy, esse tu změnám, umyji se a po-ježu domů, sstá, jako bych vše bylo na houboch nebylo. Ale kořičky sebou vzpomenu, vezmu dvě cestovni tašky, poněvadž to dšla lepší dojem, což se táhat s kořičky. Vypřisováno jsem to měla horší. Zastavila jsem se pro Marie, která již už ne čekala a ho-

nem se ptala, co se stalo a kam pojedu. Vysvětlila jsem jí vše, a Marie se jen usklíbla a "aby tě tak ubylo, kdyby's nešla kořičky. Naposlady se budeš stydět za mé kořičky a raději zůstaneš doma!" -- "Ale dej pokoj a raději již pojdi," odpověděla jsem jí. Radost moje už byla trochu pokalená a vzpomínala jsem na svoji postel. Když jsme přišly na místo, kde houby ani měly být, počala jsem otevírat cestovni vak, kdežto Marie a její přítelkyně, s kterou jsme se sešly, se na mě dívaly a pojednou vypukly v smích. -- "Prosím tě, holko, kam myslíš, že dáš houby, když máš teď plný vak?" ptají se mne. "Inu, vždyť mám ještě jeden." -- "Ale, Vilmo, ty jsi přece jenom zelená," -- "Přesím, povzte mně přeco, co já dosud nevím. Ze jsem zelená, to já vím a nepovídám mně tedy nic nového a chechteli si jet po káře ve střežičích až po kotníky zablácených, to jest vaší věcí a ne mojí. A s umazánými rukama můžete také jet, ale nepovažujte se mne žádat o ručičky, to vám povídám!" Začínala mě to již dopalovat a ihned bych se byla obrátila a jela zpět, ale bylo mne přece hanba odejít a když už jsem tam byla, tedy jsem zůstala. Ale nemusíte si myslet, že to bylo pro záhuvu. Pro mě to nebyl žádný žert, nosit dva vaky a ku všemu ani houbičky nikde k spatření. A co jsem toho předhodily, kdybychom byly měly sebou "pedometer", jsem jistá, že by byl ukazoval alespoň na šest mil. Byla jsem tak unavená, že jsem pleskla vaky, sedla si na ně a povídám děvčatům, že se odtud nehnu, ani kdyby celá řuha hub na mě kývala a volala, ahych si je vzala. Měly jsme toho všechny dost, usedly jsme, vyslouřaly nějaké zářky a daly by se do lumování! -- "Víte, holko, dnes máme "bad luck!" Není štěho?" ozvala se Marie. -- "Etěho ne, ale za to 20ého a smůzek si tomu říkat "bad luck", jestli chceš, ale já tomu rákám po českou brožatiansku smůla," odpověděla jsem. -- Bylo to ovšem pro nás mrazce a pro mě nejvíce, protože si mě neustále dobíraly, pro mě nevzala sebou také kopečku, zradlo atd., a škoda přý toho ručičku, který jsem ani nepotřebovaly, poněvadž jsem nikde ani kapky vody neviděla. Čtila jsem se hodně ualíčká, když jsem přišla domů a nejraději bych se byla vkradla do domu, aby mě žádný neviděl, kdyby to bylo možno. "Nu tak, co jsi přinesla?" ptali se mne. "Eh, houby jsem přinesla, etí vlastně nepřinesla," brněla jsem. "Ale neberte mě, nebo já mám pořádný, jak se po americku říká "grouch"."

Čtená slečno! Dopis vas přisel nějakým způsobem k upomenutí a proto teprve teď jest vřelou do této naší, což douám, že nám budeví proměte, neboť nestalo se tak zůmyslně. Přejeme vám vše štěstí v tomto roce. Při hládní hub", bude nás těšiti, když častěji si na naši "Hlídku" dopisem vzpomeneš.

Čtená slečno! Dopis vas přisel nějakým způsobem k upomenutí a proto teprve teď jest vřelou do této naší, což douám, že nám budeví proměte, neboť nestalo se tak zůmyslně. Přejeme vám vše štěstí v tomto roce. Při hládní hub", bude nás těšiti, když častěji si na naši "Hlídku" dopisem vzpomeneš.

tom jsou samé hádky a nesváry a v tom vyrůstají děti. A potom nemá divu, že jak děti dorůstají, tak také jdou z domu a obvyčejně se takové děti domů nebláží, proto že doma nic dobrého nezajíly a potom nemůže se nikdo divit, že nemají žádnou úctu k rodičům a že k nim zůstávají neteční. Jestli sestárnou, tak zůstávají opuštěni -- sami, a všude jinde hledají chyby, jenom na sobě nevidí žádné a takových rodin dnešní doby je vidět všude dost a dost. Tak, milé čtenářky, rok 1916 je u konce, ale jak jest vidět, tomu vřadění v Evropě ještě není konce v dohledu. Ale jedna věc je jistá, že spravedlivá věc vždy zvítězí, třeba že to někdy vezme dlouho, než přijde pravda na vrch. Lidstvo jednou prohlédne, budou mu tak dlouho rozsvěcovat ty dlouhé svíce, až se jim v hlavách rozsvítí. Jak jest známo, že v Rakousku už vzali také zvony z chrámových věží; to snad už vláda myslí, že po válce už je nebudou lidé potřebovat, neboť už bude ten lid dost vytrástaný, že je nemusí. Otevř hlasy volat do chrámu. Jest známo, že zvony jsou tak sesazené a každý má svoje jméno, ježto nežli jest zvou vytažen na svoje místo, tak je dříve pokřtěn a vysvěcen a každý nese jméno některého svatého a užívá se ho při rozličných bohoslužbách a jen při zvláštních slavnostech se rozhláolí všechny a lid jejich hovoru rozumí. Příkladně u nás je založení svatého Jakuba a toť se samo sebou rozumí, že hlavní zvou nese jméno patrona chrámového. Tedy rozhovor všech zvonů, jak si to lid vykládá, je asi tento: Jakube, dej nám nebe, a Jakub z dlouha svým hlasovým hlasem volá -- dím -- dím! -- S přáním všeho dobra a pokoje lidem dobrě vše, pro tento rok končím a přeji všem čtenářům a čtenářkám šťastný a veselý Nový Rok. A paní poradatelko děkuji za její ochotu a trpělivost a doufám, že se zase na příští rok mezi vás dostávám. Přiloženě zasílám malý příspěvek pro pestičku krajanů. Ve vši úctě --
Poradatelka.

Modní svět.

1472 -- Šaty pro devětka. Strih ve třech velikostech. Na 1, 6, 8 a 10 roku. Vyžadují 7 yardů 30 palecové látky na velikost 6 roku.
1918 -- Dětské rompery. -- Strih ve třech velikostech. Na 2, 4 a 6 roku. Na velikost čtyř let jest potřeba 2 yardy 30 palecové látky.
1628 -- Corset cover a spodky pro dámy. -- Strih ve třech velikostech. Malé, prostřední a velká. Jest zapotřebí 3 1/2 yardů 30 palecové látky na prostřední velikost.
1942 -- 1943 -- Úbor pro dámy. -- Živůtek 1912. Strih v šestí velikostech. Na 14, 16, 18, 20, 22 a 24 palecové látky přes prsa. Sukně 1912. Strih v šestí velikostech. Na 22, 24, 26, 28, 30 a 32 palecové látky v pasu. Na zhotovení vřelých látk jest potřeba 6 1/2 yardů 44 palecového sate. Sukně při dobitu okrajů máti asi 3/4 yardu. -- Mistry, z nich každé sám u sobě stojí 10c, takže na vřelý úbor nutno zaslat 20 centů.